

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **H. D. T.**, zastoupený JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou se sídlem Kašparovo nám. 2271/5, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2026, č. j. 29 A 76/2025 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupkyně JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou ze dne 1. 9. 2025 podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žalobcově žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g a násl. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

[2] Krajský soud nejprve usnesením ze dne 2. 10. 2025, č. j. 29 A 76/2025 – 7 (dále jen „*první usnesení KS*“), žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“), neboť žalobce podle krajského soudu před podáním žaloby bezvýsledně nevyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti stanovené správním řádem (§ 80 odst. 3 správního řádu), jelikož žalobu podal před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené nadřízeným správním orgánem žalovaného v opatření proti nečinnosti ze dne 21. 8. 2025, č. j. MV-121839-3/SO-2025 (dále jen „*opatření proti nečinnosti*“).

[3] Žalobce podal proti prvnímu usnesení KS kasační stížnost. Nejvyšší správní soud první usnesení KS poté rozsudkem ze dne 29. 1. 2026, č. j. 21 Azs 223/2025 – 23, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvodem bylo, že krajský soud v rozporu

s judikaturou Ústavního soudu žalobu odmítl, aniž nevyčkal do uplynutí lhůty stanovené nadřízeným orgánem v opatření proti nečinnosti.

[4] Krajský soud následně usnesením ze dne 5. 3. 2026, č. j. 29 A 76/2025 – 28, ve výroku I. řízení zastavil a výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[5] Krajský soud uvedl, že žalobce vzal podáním ze dne 8. 2. 2026 podanou žalobu v plném rozsahu zpět, a to z důvodu, že mu bylo dne 20. 11. 2025 doručeno rozhodnutí, kterým žalovaný o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty rozhodl.

[6] K nákladům řízení pak krajský soud konstatoval, že k uspokojení žalobce vydáním rozhodnutí o jeho žádosti nedošlo v důsledku podané žaloby. O žalobě nebylo meritorně rozhodnuto, jelikož pro její meritorní posouzení bylo dle krajského soudu třeba vyčkat na marné uplynutí lhůty stanovené v opatření proti nečinnosti, a žalovaný paralelně (bez ohledu na žalobu) vydal rozhodnutí v návaznosti na opatření proti nečinnosti. Mezi „*chováním žalovaného a zpětvzetím návrhu na zahájení řízení*“ tedy dle krajského soudu neexistovala příčinná souvislost, a proto nebylo možné postupovat podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

[7] Proti usnesení krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že výrok o zastavení řízení je „*v zásadě správný*“, jelikož vzal žalobu zpět. Nesouhlasí však s výrokem o náhradě nákladů řízení. V situaci, kdy žalovaný po podání žaloby vydal rozhodnutí, neměl stěžovatel jinou možnost než vzít žalobu zpět. Tím, že pak krajský soud stěžovateli nepřiznal náhradu nákladů řízení, vybočil dle jeho názoru z vlastní rozhodovací praxe i z praxe jiných správních soudů, přičemž neexistuje rozumný důvod, proč by situace stěžovatele měla být hodnocena odlišně.

[9] Z napadeného usnesení krajského soudu dle stěžovatele není zřejmé, z čeho krajský soud dovodil, že žalovaný vydal rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty v návaznosti na opatření proti nečinnosti, jelikož žalovaný své rozhodnutí vydal až po uplynutí lhůty stanovené nadřízeným správním orgánem. Žaloba tedy byla dle stěžovatele podána důvodně, neboť žalovaný byl nečinný.

[10] Pokud by krajský soud nevydal předchozí nezákonné rozhodnutí (první usnesení KS – pozn. NSS), pak by dle stěžovatele musel nejpozději v době od prvního dne po uplynutí lhůty stanovené v opatření proti nečinnosti (tj. od 28. 10. 2025) do 19. 11. 2025 žalobě vyhovět.

[11] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že bylo nutné vyčkat na uplynutí lhůty stanovení v opatření proti nečinnosti. Pokud je nadřízeným správním orgánem stanovena nepřiměřeně dlouhá lhůta, nemusí soud čekat na její uplynutí. Krajský soud se tedy měl dle stěžovatele zabývat přiměřeností lhůty stanovené opatřením proti nečinnosti.

[12] Nálezy Ústavního soudu, na které krajský soud v souvislosti s rozhodnutím o náhradě nákladů řízení odkázal, nejsou dle stěžovatele příléhavé. Týkají se civilních

případů, ve kterých byla žaloba podána předčasně (před splatností dluhu) a nebyla tedy důvodná. V nyní projednávané věci však byla žaloba podána důvodně.

[13] Stěžovatel má dále za to, že i přes obecnou nepřípustnost kasační stížnosti směřující proti výroku o nákladech řízení podle § 104 odst. 2 s. ř. s., je v případě stěžovatele na místě konstatovat subjektivní přípustnost kasační stížnosti. V důsledku nezákonných postupů žalovaného a délky trvání řízení totiž musel ze svých vlastních prostředků vynaložit významné náklady na soudní poplatky a také na právní zastoupení, bez kterého by nebyl schopen se proti postupům žalovaného bránit.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným usnesením krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

[15] V replice na vyjádření žalovaného stěžovatel znovu opakuje, že množství nezákonných rozhodnutí žalovaného, a tedy i nezbytných úkonů, které stěžovatel musel učinit, resp. náklady, které musel v souvislosti s těmito úkony vynaložit, svědčí ve prospěch subjektivní přípustnosti kasační stížnosti. Žádný z úkonů nebyl činěn neúčelně ani bezvýsledně, přičemž celé řízení bylo pro stěžovatele „enormně finančně náročné“.

[16] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, pokud *směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu*.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti nepředkládá důvody a k nim se vztahující argumenty, které by věcně zpochybňovaly, či popíraly zákonnost výroku I. napadeného usnesení (naopak stěžovatel výslovně uvádí, že tento výrok je správný). Krajskému soudu stěžovatel vytýká jen to, že nepostupoval podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. a nepřiznal mu náhradu nákladů řízení z důvodu, že ke zpětvzetí žaloby došlo pro pozdější chování žalovaného. Přestože tedy stěžovatel kasační stížností formálně napadá usnesení krajského soudu jako celek, fakticky jeho argumentace směřuje výlučně jen proti výroku o náhradě nákladů řízení.

[18] Pokud jde o stěžovatelovu argumentaci stran subjektivní přípustnosti kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že subjektivní přípustnost kasační stížnosti vyjadřuje pouze skutečnost, že rozhodnutí krajského soudu ve věci mohlo být pro stěžovatele obecně příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 – 52, č. 4024/2020 Sb. NSS). Nejedná se tedy o jakousi „výjimku“, kterou by bylo možné překonat nedostatek spočívající v objektivní nepřípustnosti kasační stížnosti podle § 104 s. ř. s., jak se stěžovatel mylně domnívá.

[19] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřípustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s., jelikož směřuje jen proti výroku napadeného usnesení o nákladech řízení, a proto ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[21] O vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soudní poplatek ve výši 5 000 Kč bude stěžovateli vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. června 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu